

Dzīve tuvplānā



Iedzīvotāju skaits Limbažu pilsētā

- 2000. g. – 9179
- 2019. g. – 6979

Kopš 2000. gada piedzimuši 1279 cilvēki, miruši 1846. Uz citu dzīvesvietu Latvijā pārcēlušies 2250, uz ārzemēm – 801. No citās vietās Latvijā uz Limbažiem pārcēlušies 1393 iedzīvotāji, no ārzemēm – 25. (No Centrālās statistikas pārvaldes datubāzes)

Ģimnāzijā simtgades gads ar pārmaiņu domām

Limbažu novada ģimnāzijā pirmo sastopu direktore vietnieci **Izi ĀBOLU** un angļu valodas skolotāju **Aiģu TORIMU**. Dažās minūtes, kamēr nav sākusies mācību stunda, abām pajautāju, kādus vienas redz Limbažus. Ize teic, ka viņai gan kā skolotājai, gan mātei pilsēta šķiet ideāla vieta, kur augt bērniem. Izglītības iestādes koncentrētas vienvieti, ir bezgala daudz iespēju ārpusstundu aktivitātēm, ko piedāvā Bērnu un jauniešu centrs, sporta skola, mūzikas un mākslas skola, bāseins... Pilsēta ir zaļa un sakopta, tuvu Rīgai un reģiona lielākās pilsētas. Mīnuss – jauniešiem nav darbavietu, kur atgriezties pēc augstskolas. Arī Aiga uzsver, ka Limbaži ir lieliska pilsēta ģimenēm ar bērniem. Viņiem pieejamas daudzveidīgas nodarbes ir ļoti labā kvalitātē. Tāpat kultūras piedāvājums pieaugušajiem bagātīgs – ir kultūras nams, bibliotēka, Teātra māja... Liela vērtība ir Lielzers, kas faktiski atrodas pilsētā, arī jūras tuvums. Jautātas par gaidāmo novada reformu, pedagogos ir, ka reizēm ir sajūta – politikā nav ilgterniņa skatījuma. Vispirms izjauca esošos rajonus, īsti nepārdomājot, kāds būs ieguvums. Tagad atkal steigtīgā kārtā ko cieņu, neizvērtējot, ko pozitīvu dos šīs pārmaiņas.

Ar ģimnāzijas direktori **Guntu LĀCI** vispirms runājam par to, kā izglītības iestādei iesācies 2020. gads. – *Cenšamies ieviest*



Limbažu novada domes priekšsēdētājs Didzis Zemmers uzskata – pēc reformas jaunajai domei liels uzdevums būs atrast virzienu, kā attīstīt apvienoto teritoriju, lai visi justos tai piederīgi

Limbažu novada domes priekšsēdētājs **Didzis ZEMMERS**, atceroties, ka pirms 10 gadiem valstī notika iepriekšējā administratīvi teritoriālā reforma, spriež, ka Limbažu novada tapšana toreiz noritēja koleģiālā gaisotnē. Pagastos deputāti debatēja un lēma par savu nākotni. Vairāk diskusiju bija Skultē, spriežot – pievienoties Limbažiem vai Saulkrastiem, tomēr nobalsoja par Limbažiem. Protams, visiem bija arī satraukums par nākotni. – *Vērtējot no šodienas skatpū-*

ta, Limbažu novada apvienošanās, manuprāt, ir veiksmes stāsts. Saliekot kopā galvas, idejas un arī makus, pavērās citas iespējas, – atzīst pašvaldības vadītājs. – No pirmās dienas toreiz galvenais bija atvērt visu teritoriju un katrītiņas kā uz vienotu veselumu. Vajadzēja panākt, lai iedzīvotāji justu – šis ir mūsu novads. Psiholoģiski tas nav tik viegli. D. Zemmers spriež, ka sākuma gados tomēr brīžam daļā iedzīvotāju manīts, ka viņi daļa – jūt centrā un mēs laukos. – Šobrīd man



Limbažu novada ģimnāzijas direktore Gunta Lāce (no labās) un viņas vietniece Ize Ābola pie skolēnu gatavotajiem plakātiem, kuros jaunieši izvērtēja dažādus viedokļus par valsti un pašvaldību

jaunas vēsmas, vairāk izmanto tehnoloģijas, uzticēt skolēniem vairāk pētniecisko darbu, – dažus akcentus ieskicē direktore. Kā zināms, 1. septembrī visu izglītības iestāžu 1., 4., 7. un 10. klasēs sāks strādāt pēc jaunā mācību standarta. – Tas nozīmē, ka jūnijā, kad nākamie desmitklasnieki pie mums iesniegs dokumentus, viņiem būs jāizvēlas, ko tieši gribēs apgūt. Gatavojam sešus dažādus piedāvājumus, – teic direktore. Taču tie nav vienīgie ģimnāzijas jaunumi – noslēgums tuvojas dienēstā vienas un tās pašas idejas un dot darbu pārņemam. Tam, ka Limbaži ir rāmi un mierīgi, arī ir sava ēnas puse. Rāums neveicina izsmeļam, to veicina enerģisks, atšķirīgs idejas. – Taču Limbažos ir sajūta, ka izlēdzis, kuri mēģina kaut ko darīt citādi, nemil. Bet droši vien tā ir visur... Par valstī iecerēto novada reformu G. Lāce teic, ka tai pietrūkst stratēģiska redzējuma. Jāsaprot, kāpēc atkal veidojam lielākus novadus, kāds no tā iedzīvotājiem būs labums. – Ja mēs šobrīd domājam par divu skolu apvienošanu, tad zinām, kas ir tās lietās, kāpēc mums to vajag un kas pēc tam gan skolēniem, gan skolotājiem būs labāk nekā tagad. Par novada reformu vismaz man šādas skaidrības nav.

tām. Galvenais ieguvums no apvienošanās būtu iespēja īstenot vienas un tās pašas idejas un dot darbu pārņemam. Tam, ka Limbaži ir rāmi un mierīgi, arī ir sava ēnas puse. Rāums neveicina izsmeļam, to veicina enerģisks, atšķirīgs idejas. – Taču Limbažos ir sajūta, ka izlēdzis, kuri mēģina kaut ko darīt citādi, nemil. Bet droši vien tā ir visur... Par valstī iecerēto novada reformu G. Lāce teic, ka tai pietrūkst stratēģiska redzējuma. Jāsaprot, kāpēc atkal veidojam lielākus novadus, kāds no tā iedzīvotājiem būs labums. – Ja mēs šobrīd domājam par divu skolu apvienošanu, tad zinām, kas ir tās lietās, kāpēc mums to vajag un kas pēc tam gan skolēniem, gan skolotājiem būs labāk nekā tagad. Par novada reformu vismaz man šādas skaidrības nav.

Uz jautājumu par Limbažu plusiem un mīnusiem direktore atbild līdzīgi kā kolēģes. Viņa var salīdzināt, kādas iespējas bērniem ir Limbažos un kādas citur. – Mans jaunākais dēls mācās 2. klasē, tāpat māsa un brālīnis ir šādā vecuma bērni. Viņi dzīvo Rīgā un Siguldā. No visām trim pilsētām tieši Limbaži ir tā vieta, kur atklātnieks droši var pats atziet uz nodarbībām, turklāt to piedāvājums ir vislabākais. Tāpat es pēc darba varu gan pasportot, gan nodarboties ar mākslinieciskām interesēm. Piedāvājums ir izcilis, viss tuvu, turklāt par saprātīgām cenām. Izcilās dzīvesvieta mīnuss – trūkst darbavietu un salīdzinoši klusa ir uzņēmējdarbības vide. – Taču es negaidu, ka to visu risinās pašvaldība, jo uzņēmējdarbības jēga ir tā, ka cilvēks uzņemties atbildību un rīkojas. Tāpēc mēs arī skolā cenšamies atbalstīt jauniešu iniciatīvas, lai mūsu absolventi spētu ne tikai strādāt citu labā, bet arī paši veidot uzņēmumus un dot darbu pārņemam. Tam, ka Limbaži ir rāmi un mierīgi, arī ir sava ēnas puse. Rāums neveicina izsmeļam, to veicina enerģisks, atšķirīgs idejas. – Taču Limbažos ir sajūta, ka izlēdzis, kuri mēģina kaut ko darīt citādi, nemil. Bet droši vien tā ir visur... Par valstī iecerēto novada reformu G. Lāce teic, ka tai pietrūkst stratēģiska redzējuma. Jāsaprot, kāpēc atkal veidojam lielākus novadus, kāds no tā iedzīvotājiem būs labums. – Ja mēs šobrīd domājam par divu skolu apvienošanu, tad zinām, kas ir tās lietās, kāpēc mums to vajag un kas pēc tam gan skolēniem, gan skolotājiem būs labāk nekā tagad. Par novada reformu vismaz man šādas skaidrības nav.

Madara kļuvusi par ļoti iecienītu pusdienošanas vietu, tāpat cilvēki iegriežas paēst pēc darba. – Mēs atrodamies paticīgā vietā. Neatūli ir skolas, stadions, tāpat, dodoties uz veikalu, cilvēki ienāk arī šeit. Ir stāvlaukumi, kuri ērti pietāst braucējiem. Vasarās, ejot uz ezeru vai pasākumiem estrādē, apmeklētāji pa ceļam ienāk pie mums, – plusus uzskaita kafējnīcas vadītāja. Netrūkst arī iebrucēji. Piedāvājumu Liene raksturo ar vārdiem – ēdieni kā mājās. Turklāt viss ir pašu gatavots. Kafējnīcas virtuvē un ražošanas ceļā top arī produkcija veikalam – kūkas, klingeris, salāti, dažādas gaļiņas... Savulaik Madaras kulinārijas un konditorejas labo slavu iesāka Dzintara Dubulte, tagadējiem darbiniekiem pienākums kvalitātes līniju noturēt tikpat augstu. – Mums ir ļoti labi pavāri un konditori, – kolektīvu

ir sajūta, ka šo vienotību ir izdevies panākt. Kā apliecinājumu tam viņš atgādina arī pērnā gada nogalē pašvaldības rosināto parakstu vākšanu, iestājoties par novada nedalāmību un iebilstot pret Saulkrastu deputātu centieniem dabūt sev Skultu un Vidrižus. – Vienas nedēļas laikā tika savākti 1700 parakstu, turklāt parakstītāji ne tikai limbažnieki, vidrižnieki un skultieši, bet arī visos citos pagastos. Iedzīvotāji nevēlas ļaut savu novadu saardīt. Par reizēm dzirdētajām iebildēm, ka vairāk līdzekļu tiek Limbažiem, pašvaldības vadītājs bilst, ka viedokļi ir dažādi. Dažkārt izskanējis arī pretējais, ka pilsētai nākas pārāk dalīties ar laukiem. – Mūsu politiskais uzstādījums ir – jā, Limbaži nes novada vārdu, tāpēc centram jādū spēcīgā. Soli pa solim uz to esam gājuši, un domāju, ka šobrīd Limbaži izveidojusies par nopietnu konkurentu citām reģionu centru pilsētām. Turklāt tas arī skaidrs, ka pilsētā vienmēr būs vairāk jāiegulda – gan infrastruktūrā, gan uzņēmējdarbības attīstībā. Taču vienlaikus svarīga ir sabalansētība, lai tiktu sakārtota arī lauku teritorija un būtu mijiedarbība starp pagastiem un pilsētu. D. Zemmers atgādina par vienu no lielākajiem objektiem, kas novada laikā tapis Limbažos, – peldbaseinu, kas ir ieguvums arī visiem pagastiem un vēl krietni plašākam reģionam. Savukārt laukos paveiktus daudz tāda, ko pagasti paši ar savu budžetu vispār nevarētu atļauties vai būtu krietni sarežģītāk, nebūtu arī speciālistu projektu vadītāji. Pašvaldības vadītājs nosauc vien dažus piemērus – Pociema un Viļķenes bērnudārzi, sabiedriskais centrs Lādes Vītoli. Savu uzdevumu kāds pagasts paņēmis, ka viņiem ticis mazāk. – Reizēm tā iebildusi vidrižnieki, taču saprotams, ka visu uzreiz nevar paveikt, turklāt jāskatās, kas katrā situācijā ir būtiskāks. Tomēr nedomāju, ka kāds palicis novārtā. D. Zemmers atgādina laiku pēc novada iz-

veidošanas, kad arī Limbažu pilsētā bija sava pārvalde. – Tas bija risinājums pārejas posmam, lai nerastos pārvārumi, bet jau sākmā bijām vienojušies, ka šāds modelis būs īslaicīgs, kamēr novads nostabilizējas. Vēlāk jutām, ka arī iedzīvotāji apjūk, kad jāvērsas pie novada priekšsēdētāja un kad pie pilsētas pārvaldnieka. Šobrīd, manuprāt, viss ir stabilizējies un novada vadītājs faktiski ir arī pilsētas mērs. Runājot par Limbažu plusiem, D. Zemmers uzsver, ka tā ir kompakta pilsēta ar izdevīgu atrašanās vietu pietiekami tuvu Valmierai, Cēsim un arī Rīgai. – Limbaži ir lieliska dzīvesvieta ģimenēm ar bērniem, – uzsver pašvaldības vadītājs. Mīnusi? Tāpat kā citur – iedzīvotāju skaita samazināšanās. Taču kritums līdzīgs kā apkārtnējos novados. Tiesa, šogad, salīdzinot ar pērn 1. janvārī, Limbažu novadā ir par 214 iedzīvotājiem vairāk.

Runājot par šobrīd iecerēto reformu, kas lielā mērā nozīmē kādreizējo rajonu atjaunošanu, D. Zemmers teic, ka būs sarežģīti. Pirms 10 gadiem viņam nav bijis pārliecības, ka vajag veidot vienu novadu visa rajona teritorijā. – Tā rīkojās gulbenieši, bet mūsu situācija bija citāda. Bijām rajons ar atšķirīgām piecām pilsētām – Limbažiem, Salacgrīvu, Ainažiem, Aloju un Staiceļi. Ja toreiz būtu vienojušies par vienu novadu, viegli nebūtu. Tomēr tagad salikti kopā trīs novadus, kam šajā desmitgadē katram ir izveidojusies sava kārtība, būs vēl grūtāk. Tas būs jaunās galvenais uzdevums – rast risinājumu, lai pēc gadiem desmit arī varētu teikt – jā, esam viens novads. D. Zemmers cer, ka Saemas deputāti rīkosies kā valsts viri un domās ilgtermiņā, lai attīstītos visas teritorijas. – Ja ministrs iecerētajam Limbažu novada modelim tomēr noņem Vidrižus, Skultu un Liepupi, tad tāds veidojums būs daudz vajāks nekā esošais. Vai tāds ir mērķis?

Galvenais – lai apmeklētāji būtu apmierināti

Kafējnīca *Madara*, kas atrodas Rīgas ielas veikala top! ēkā un ir viena no uzņēmuma *Madara 93* struktūrvienībām, vasarā varēs svinēt savu sesto pastāvēšanas gadadienu. Gandrīz no paša sākuma to vada **Liene MARENA**. Pirmajos gados kafējnīca bija neliela, jo nebija pārliecības, cik daudz būs apmeklētāju. Taču cilvēki nāca arvien vairāk un arvien biežāk izskanēja sūrošanās, ka pusdienlaikā telpa ir pilna un visiem gribētājiem nav vietas. – *Tad mūsu uzņēmuma vadītājs Andris Bērziņš nolēma, ka kafējnīca jāpaplašina, turklāt telpas to atļāva, – atceras Liene.*

Madara kļuvusi par ļoti iecienītu pusdienošanas vietu, tāpat cilvēki iegriežas paēst pēc darba. – *Mēs atrodamies paticīgā vietā. Neatūli ir skolas, stadions, tāpat, dodoties uz veikalu, cilvēki ienāk arī šeit. Ir stāvlaukumi, kuri ērti pietāst braucējiem. Vasarās, ejot uz ezeru vai pasākumiem estrādē, apmeklētāji pa ceļam ienāk pie mums, – plusus uzskaita kafējnīcas vadītāja. Netrūkst arī iebrucēji. Piedāvājumu Liene raksturo ar vārdiem – ēdieni kā mājās. Turklāt viss ir pašu gatavots. Kafējnīcas virtuvē un ražošanas ceļā top arī produkcija veikalam – kūkas, klingeris, salāti, dažādas gaļiņas... Savulaik Madaras kulinārijas un konditorejas labo slavu iesāka Dzintara Dubulte, tagadējiem darbiniekiem pienākums kvalitātes līniju noturēt tikpat augstu. – Mums ir ļoti labi pavāri un konditori, – kolektīvu*

uzteic vadītāja. Struktūrvienība šobrīd strādā cilvēku divdesmit. Par dienkartu un piedāvājuma daudzveidību spriež kolektīvs kopā ar Lieni un ražošanas vadītāju Gintu Miķelsoni, skatoties, kas ir vairāk pieprasīts, domājot par dažādību un arī to, lai cenas nebūtu augstas. – Galvenais, lai apmeklētāji no mums aizietu apmierināti. Prieks un gandarījums, ja pasaka labas vārdus.

Liene pati ir limbažniece, šeit mācījies, tad kādu laiku bijusi proģam, bet nu atgriezies un dzīvo piepilsētā. Jautāta par to, kā dzimtai pilsēta gadu gaitā mainījies, viņa priecājas, ka tā attīstās, paplašinās, kļūst modernāka. Skaidri labiekārtota ir Lielzera pludmale, vien žēl, ka vēsturiskais centrs kļuvis klušāks. Par gaidāmo novadu reformu un izmaiņām, ka tā varētu nest, viņa īpaši nedomā. – Mēs taču tāpat turpinām strādāt, lai cilvēki šurp nāktu un vēlētos pie mums atgriezties, – teic kafējnīcas vadītāja.



Kafējnīcas Madara vadītāja Liene Marena (no labās) kopā ar dažām sava kolektīva meitenēm – Līgu Ginteri, Līgu Krūmu un Ingu Muntīgu

uzteic vadītāja. Struktūrvienība šobrīd strādā cilvēku divdesmit. Par dienkartu un piedāvājuma daudzveidību spriež kolektīvs kopā ar Lieni un ražošanas vadītāju Gintu Miķelsoni, skatoties, kas ir vairāk pieprasīts, domājot par dažādību un arī to, lai cenas nebūtu augstas. – Galvenais, lai apmeklētāji no mums aizietu apmierināti. Prieks un gandarījums, ja pasaka labas vārdus.

Liene pati ir limbažniece, šeit mācījies, tad kādu laiku bijusi proģam, bet nu atgriezies un dzīvo piepilsētā. Jautāta par to, kā dzimtai pilsēta gadu gaitā mainījies, viņa priecājas, ka tā attīstās, paplašinās, kļūst modernāka. Skaidri labiekārtota ir Lielzera pludmale, vien žēl, ka vēsturiskais centrs kļuvis klušāks. Par gaidāmo novadu reformu un izmaiņām, ka tā varētu nest, viņa īpaši nedomā. – Mēs taču tāpat turpinām strādāt, lai cilvēki šurp nāktu un vēlētos pie mums atgriezties, – teic kafējnīcas vadītāja.

Lielezera maizīte un kūkas – roku darbs

Domājot, kā izraudzīties, kurās Limbažu iestādēs iegriezties, nonāku smagas izvēles priekšā – iespēju pārāk daudz. Tad nu nolemju vienkārši doties nelielā pastaigā. Ne gluži kur deguns rāda, bet pa galveno – Rīgas – ielu. Tiesa, pirmās uzņēmums, ko apmeklēju, ir ārpus pilsētas robežas.

Tā ir maiznīca *Lielezers* – Limbažu labā vizītkarte, šeit ierodoties no Rīgas puses. Liekas, viņu veikaliņā nav tāda brīža, kad tur nebūtu pircēju, tāpēc vadītājai Laurai Holterei un pārdevējai Līgai Ostrojai nav vaļas sarunām. Abas nosmej, ka sameklēs svarīgāku viru – uzņēmuma tehnisko direktoru **Uldi LIEPIŅU**. Arī viņš sākumā atvaivās, ka ne-mācēšot pietiekami daļi visu izstāstīt. Tiesa, Uldim ir kāds cits trumpis – viņš uzstācīts strādā teju kopš pirmsākumiem. Par uzņēmuma dibināšanas laiku var uzskatīt 1991. gada maiju, bet viņš, diplomēts mehānikas inženieris, šurp no Kurzemes pārcēlās trīs mēnešus vēlāk. Bijijs izvēlējies visos notikumos, ko maiznīca gadu desmitos piedzīvojis. – *Manā pārzinā ir tas, lai visas iekārtas darbotos, – savus darba pienākumus īsi raksturo tehniskais direktors. Atmiņā sākmā, kad pirmā maizes krāsns atradās tagadējā veikala telpās un strādāja trijās maiņās bez pārtraukuma. Vēlāk uzbūvēja jauno ceļu, arī piedāvājumu kļāstis arvien augs. Tagad diezin vai Latvijā ir cilvēki, kuri ne reizi nebūtu pāragājuši kādu no *Lielezeru* tapušajām maizes šķirnēm. Iemantota pircēju uzziņība. Interesentiem ir iespēja uz maizīņu doties*



Maiznīcas Lielezers tehniskais direktors Uldis Liepiņš, arī veikaliņa vadītāja Laura Holtere un pārdevēja Līga Ostrova var smaidīt – apmeklētāji šeit allaž ir daudz

ār ekskursijā, to izmanto daudzi, arī ārzemju viesi. U. L. liela daļa ir patiesi izbrīnīti, uzinot, ka šejienes maize patiešām ir roku darbs. Tāpat katra bulciņa ir konditoru apmīļota un pat *Lielezera* īpašās rudzu piparkūkas top gluži kā mājās. – *Gribējām šo procesu mehānizēt, izmēģinājām šā un tā, nesānk. Mikla ir pārāk lipīga un trausla, lai mašina to izrullētu, – eksperimentus atceras Uldis. No rūpnīcām saņemties ietekums – mainiet, lūdz, recepti, tad varēs izmantot tehniku. Bet tad jau tās vairs nebūs *Lielezera* piparkūkas! Ziemas mēnešos, kad pēc tām ir vislielākais pieprasījums, darbā tiek pieņemti papildu strādnieki (īkdiēnā maiznīcā strādā apmēram 120 cilvēki), lai tiktu galā ar visiem pasūtījumiem. Daudz tās pērk dažādi uzņēmumi saviem svētku pasākumiem. Liekas, nostrādā *Lielezeru* veiksmīgi reklāma sociālajos tīklos, par ko rūpējas uzņēmuma jaunieši.*

Limbaži arvien vairāk kļūst par guļamrajonu

Apģērbu un rotaslietu veikālā uz Rīgas un Jaunās ielas stūra esmu pirmā apmeklētāja, tiklīdz pārdevēja-konsultante **Vīta ZVAIGZNE** atslēgusi durvis. Viņa šeit strādā ne-daudz vairāk par gadu, kopš veikals atkal tika atvērts pēc remonta, kad telpās ierīkoja apķeri un iekļāva citu grīdas segumu, mainīja preču izvietojumu. Vīta ir pieredzējusi tirdzniecības darbīniece – pādsmit gadu strādājusi *Lavijas Balzama* firmas veikālā, arī top!, *Stīlā un prestīžā*, grāmatnīcā. Bet pircēji jau visur līdzīgi pārdevējai jāuzklausa viņu vēlmē, laipni jāapkalpo. Tiesa, *Balzamā* vairāk iepirkušies vīrieši, bet šajā dāmu veikālā kungi iegriežas retumis – lielākoties, kad dāvānam meklē rotas. – *Ir mums savas pastāvīgas klientes, ir tādas, kas ienāk reizi pa reizi, – novērojusi Vīta. Veikala saimniece Daina Kalvīte ļoti piedomājot, lai šeit būtu atšķirīgs piedāvājums no pārējiem pilsētas apģērbu veikaliem.*



SIA Hedona apģērbu veikala pārdevēja-konsultante Vīta Zvaigzne teic, ka dāmas šeit visbiežāk meklē izejamos tērpus

Arī Vīta, īstena limbažniece, līdzīgi kā citi todiens sastaptie atzīst, ka pilsēta kļūst klu-

sāka, nav vairs tādas rošības kā agrāk. Vien pilsētas svētkos pēkšņi ieraugi – re, šeit tomēr ir cilvēki, un daudz. – *Mēs arvien vairāk kļūstam par tādu kā guļamrajonu, –* secina sarunbiedre. Viņa nesēn piedzīvojis lielu pārsteigumu, ievērojot, kāda kustība ir rītos ap pulksten pieciem, sešiem. Viena mašina pēc otras dodas ceļā – cilvēki aizbrauc uz darbu. U. ap deviņiem, desmitiem viss ir kluss. Īpaši veicājā centrā. – *Limbažos ļoti vajadzēnu kādu lielāku ražotni. Tikai nezinu, kā to ietekmēt un veicināt. Ja cilvēkiem šeit būtu darbs, tam būtu ķēdes reakcija. Viņi teikt iepirktos, būtu vajadzīgi dažādi pakalpojumi. Tagad tie, kuri citur strādā, tur arī aiziet uz veikaliem, iestādēm, – spriež Vīta. Vai to varētu ietekmēt administratīvi teritoriālā reforma, viņa neņemtas spriest. Drīzāk sākumā būs sarežģījumi, kamēr apvienotie novadi saradās.*

Ja nestrādāsi, nekā arī nebūs

Lienīte BĒRZIŅA ir diplomēta šuvēja. Pati nosmej – ar visiem patriem. Gadus desmit strādājusi *Dāmu paradīzē*, bet tagad rit divētas gabus, kopš reģistrējusi savu individuālo darbu un ierīkojusi darbnīcu Rīgas ielas ēkā pie Vienības parka. Un vēl viņa vada kursu mācību centrā *Buts*. Darba un klientu pietiek, to ir pat ļoti daudz. Lienīte nepiekrīt teicienam, ka janvāris ir tukšāks mēnesis. Vīnai gada otrajā dienā pie darbnīcas durvīm pat rinda stāvējusi. Nes apģērbus labot, tomēr lielākoties šuj jaunus. – *Cilvēki tomēr grib kaut ko atšķirīgu, tādu, kas pašu izdomāts, – spriež šuvēja. Gadu gaitā viņai izveidojusies laba sadarbība ar vietu dizaineri no Rīgas. Pie Lienītes brauc pasūtītāji ne tikai no dažādām Latvijas vietām. Vairāki viņas tērpi atceļojuši uz ASV, tāpat ir uzticīgi kliente no Krievijas. Dāma katru vasaru cemojās Latvijā un izmanto iespēju tikt pie jaunām šātēm. Šogad Lienītei daudz nāksies darināt tērpus arī dziedātājiem un dejotājiem, jo ir Skolēnu Dziesmu un deju svētku gads. Pašlaik top jaunās kārtas kapelai *Eži* un *Vāravīksnes* deģotājiem, tikko šūdinātas Pociema vidējās paaudzē deģu kolektīvas *Nāburgi*, arī *Ādažu* pašdarbnieki. – *Lai visu varētu paspēt, man jāstrādā 36 stundas dienā, –* pajoko šuvēja.*

Lienīte ir no Augstroznes, taču nu jau gadus 20 sevi sauc par limbažniece, tāpēc var spriest, kā mainījies pilsēta. Kļuvusi skaidrāka, saņkoptāka. Daudzas ēkas silnīnātas. Uz svētkiem

parasti viss glīti izrotāts. Sarunbiedre īsti nepiekrīt, ka sarucis cilvēku skaits. Viņa to neģū. Gar darbnīcas logu ir nēpārtraukta kustība. Tiesa, vecais centrs kļuvis klušāks. – *Ja īres cenas būtu zemākas, varbūt vairāk kāds tur domātu par komercdarbību, –* lēš Lienīte. Viņasprāt, Limbažos vispār ir pārmēru augstas īres maksas. Noteikti pilsēta derētu vairāk darbavietu. Kā to varētu veicināt pašvaldība? Pēc šuvējas domām, tas pamatā atkarīgs no valsts politikas un atbalsta reģioniem. Novada dome jau dara tik, cik spēj un cik ir līdzekļu. Pašai viņai ar domi nekādu darīšanu nav, vairāk ar pašvaldības iestādēm – Bērnu un jauniešu centru, kultūras namiem, kas darbnīcā pasūta tērpus.

Uz jautājumu par gaidāmo novadu reformu sarunbiedre atbild ar pretjautājumu: – *Kāda bija iepriekšējās reformas jēga? Kāpēc toreiz vajadzēja rajonu izjaukt, ja tagad atkal to stutē kopā?* Viņa spriež, ka diezgan smieklīgi izskatās, braucot pa Tallinas šoseju uz Rīgu. Vispirms esi Limbažu novadā, tad Salacgrīvas un pēc tam atkal ieripo Limbažu novadā.



Šuvējai Lienītei Bērziņai klientu netrūkst – daudzi kāro pēc jauniem tērpiem

Tomēr viņa cer, ka pēc apvienošanās būs labāk, novadam būs vairāk līdzekļu un iespēju kaut ko lielāku izdarīt. Pašas ikdienā reforma gan diezin vai kaut ko mainīs. – *Jāstrādā tikai. Nauda no gaisa jau tāpat nekrit. Jaunajiem nereti gribas lielu algu un maz darbu. Tā nemēdz būt. Ja nestrādāsi, nekā arī nebūs.*

Sagatavoja **Laila PAEGLE**

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem

MAF Mediju atbalsta fonds

Valsts reģionālās attīstības aģentūra